

03 november 2005, p. 17

Rock ● **Bob Dylan** geeft tenenkrommend concert in Brussel ★★

Vader die eigen kinderen verslindt

Eigen berichtgeving

Dirk Steenhaut

Hoewel zijn jongste plaat al van 2001 dateert, staat Bob Dylan (64) weer volop in de belangstelling. Dat dankt hij in ruime mate aan *No Direction Home*, de briljante rockumentaire van Martin Scorsese over de gouden jaren uit zijn carrière. De film bevestigt Dylans reputatie als ondoorgrondbaar genie wiens culturele impact sinds de sixties amper te overschatten valt. De tijd staat echter niet stil: dinsdag kregen we in Brussel een teleurstellende Dylan te zien.

In tegenstelling tot een decennium geleden slaagde Zijne Nasaliteit erin de Brusselse rockbunker te doen vollopen. Een bewijs dat hij weer tot de verbeelding spreekt? Of een teken dat veel jongeren hem nog eens aan het werk willen zien voor het definitief te laat is? Bij Dylan kan het alle kanten uit: zijn carrière verloopt met creatieve ups-and-downs en sinds zijn vorige tournee lijkt ze zich weer een diep dal in te slingeren. Aan de muzikanten zal het alvast niet hebben gelegen. De vijfkoppige band, waarin naast twee gitaristen vooral violist en pedalsteeler Donnie Herron mocht schitteren, kleurde de nummers vakkundig in en trachtte structuur te brengen waar De Meester duidelijk zelf de draad was kwijtgeraakt. Meestal tevergeefs.

Bob Dylan is een charismatische figuur die tijdens concerten alle aandacht moeiteloos naar zich toe weet te trekken. Jammer dus dat hij ook nu weer zijn gitaar onaangeeroerd liet en enkel keyboards speelde, wat hem toeliet zich de hele avond verdekt op te stellen, achteraan op het podium. Een groot deel van de toeschouwers kreeg enkel de rug van de zanger te zien en dat was zeker niet bevorderlijk voor de participatie.

Dylan is zo'n artiest die de routine bestrijdt door zijn nummers aan onverwachte transformaties te onderwerpen. Op zich hoort u ons daar niet over morren, maar wat de *Song and Dance Man* dinsdag met zijn liedjes uitvat, was ronduit hemeltergend. Vooreerst was er zijn vermoeide, astmatische stem, waar-

■ Bob Dylan op een concert vorig jaar in Los Angeles, een van de zeldzame optredens waarop de man zich op de gevoelige plaat liet vastleggen. Dinsdag in Vorst mocht er niemand met een foto toestel binnen. (Foto Reuters)

mee hij meer rochelde dan zong. Daarmee vergeleken was Tom Waits een echte koorknaap. We zijn de laatsten om het expressieve vermogen van gehavende stembanden te onderschatten, maar de lusteloze frasering en toonloze voordracht lieten van klassiekers als 'The Times They Are-A Changin'', 'Love Minus Zero/No Limit', 'Stuck Inside

Zelfs als de band wel gensters sloeg, klonk Dylan als een stoorzender die in oorlogstijd vijandelijke vliegtuigen moet desoriënteren

of Mobile with the Memphis Blues Again' of 'Desolation Row' bitter weinig heel. Geen enkele melodie bleef overeind. Pijnlijk, omdat er soms wel verdienstelijke pogingen waren gedaan om oude songs muzikaal op te frissen. Voorbeelden? Het elegante 'Girl from the North Country', het wervelende, naar de

Appalachen wijzende 'John Brown' of het snijdende 'Masters of War'. Vocaal gedroeg Dylan zich echter als een slagersknecht die zijn repertoire met de botte bijl te lijf ging. Tot overmaat van ramp werden de songs oeverloos uitgesponnen, leidden zijn harmonicasolo's volstrekt nergens naartoe en liet de materiaalkeuze soms te wensen over. Ook verstokte dylanologen zullen immers toegeven dat 'Under the Red Sky' tot het banaalste uit zijn discografie behoort.

Opvallend was voorts dat heel wat songs in een versleten blues-rockjasje waren gehesen. Eenvormigheid troef dus in 'To Be Alone with You' (uit *Nashville Skyline*), 'Lonesome Day Blues' (uit *Love & Theft*) en 'Down along the Cove' (uit *John Wesley Harding*). Zelfs als de band wel gensters sloeg, zoals in 'Cold Irons Bound' of het door loopse slidegitaren opgejaagde 'Highway 61 Revisited', klonk De Meester als een stoorzender die in oorlogstijd vijandelijke vliegtuigen moet desoriënteren.

Het publiek was verbaasd mild voor de oude bard, wat werd beloofd met extra's als 'Like a Rolling Stone' en 'All along the Watchtower'. Dit waren echter geen vertolkingen, het waren trieste vor-

DYLAN: DE SET

- To Be Alone with You
- The Times They Are A-Changin'
- Lonesome Day Blues
- Love Minus Zero/No Limit
- It's Alright, Ma (I'm Only Bleeding)
- Under the Red Sky
- Cold Irons Bound
- Girl from the North Country
- Stuck Inside of Mobile with the Memphis Blues Again
- John Brown
- Desolation Row
- Down Along the Cove
- Masters of War
- Highway 61 Revisited

- Like a Rolling Stone
- All Along the Watchtower

men van zelfparodie. Dylan heeft natuurlijk het recht zijn repertoire publiekelijk aan flarden scheuren, maar als een barbaarse vader zijn eigen kinderen opeet, reken je toch ook op wetten die dat strafbaar maken? Misschien dat die Never Ending Tour nu maar eens definitief moet worden afgerond. Want laten we wel wezen: niemand ziet zijn helden graag teloorgaan.

WAAR EN WANNEER Vorst-Nationaal, dinsdag 1 november